

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 238/2011-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. mája 2011 predbežne prerokoval sťažnosť E. K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom Mgr. M. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 12/2010 z 23. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť E. K. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. marca 2011 doručená sťažnosť E. K., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. M. P., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len

„ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 12/2010 z 23. novembra 2010.

Sťažovateľ uviedol, že rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 50/2009 z 10. novembra 2009 bol uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov.

Sťažovateľ uviedol, že proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie týkajúce sa výroku o vine vrátane konania, ktoré rozsudku predchádzalo. O odvolaní rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 3 To 6/2010 z 2. marca 2010 tak, že ho ako nedôvodné zamietol.

Sťažovateľ ďalej argumentoval tým, že prostredníctvom svojho obhajcu podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 Tdo 12/2010 z 23. novembra 2010 tak, že ho odmietol. Sťažovateľ dodal, že rozhodnutie najvyššieho súdu bolo jeho právnomu zástupcovi doručené 1. februára 2011.

Vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ uviedol tieto skutočnosti:

«V predmetnom konaní na ustálenie skutkového stavu a umožnenie rozhodnutia či som svojim konaním naplnil znaky zločinu podľa § 172 ods. 1 písm. d) Tr. zák. alebo obzvlášť závažného zločinu podľa § 172 ods. 2 písm. e) Tr. zák. vyšetrovatelka K. podala N. žiadosť o poskytnutie informácie k cenám drog, pričom žiadala uviesť cenu za ktorú sa na čiernom trhu v čase a mieste spáchania skutku predáva jedna dávka daného druhu drogy. Dňa 20. 02. 2009 N. poskytla informáciu č. p.:, ktorá sa týkala ceny jednej dávky metamfetamínu a následne dňa 27. 02. 2009 podala N. informáciu k cene za jednu dávku m-CPP...

V predmetnom konaní som vychádzajúc z údajov K. a N. nastolil nasledovnú primárnu otázku: Ak postupujem súčinom počtu obvykle jednorazových dávok metamfetamínu v počte od 387 do 775 podľa určenia K. a ceny za jednu dávku metamfetamínu podľa určenia N. od 6,64,-Euro do 9,96,-Euro bude hodnota celého množstva zadržaného metamfetamínu na minimálne 2.569,70,-Euro po maximálnu 7.719,-Euro...

V zmysle §§ 124, 125 126 Tr. zák. sa hľadiská na určenie škody použijú aj na určenie rozsahu činu. Rozsah činu tak predstavuje hodnotu za ktorú sa na čiernom trhu obvykle predáva 20,973 gramu metamfetamínu alebo 387 až 775 dávok, ktoré je podľa K. možné z tohto množstva (20,973 gramu) pripraviť. V prípade dvoch možných alternatív danej hodnoty (rozsahu činu) nie je možné vzhľadom na základný princíp trestného práva „in dubio pro reo“ bez ďalšieho odôvodnenia vychádzať v skutkovej vete rozhodnutia z vyššej hodnoty...

Ani Okresný súd Trnava na I. stupni, ani Krajský súd v Trnave ako odvolací súd a už vôbec nie Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd mi v priebehu celého konania nedal odpoveď na otázku z akého dôvodu, keď N. zverejní dva druhy cien, z ktorých jedna je pre mňa priaznivá (pod 2.660,- Euro) a druhá nepriaznivá (nad 2.660,-Euro) je skutková veta odsudzujúceho rozsudku postavená na vyššej a teda nepriaznivejšej cene a mojou argumentáciou sa nezaoberal, keď na str. 7 uznesenia sp. zn. 4 Tdo 12/2010 uviedol len, že bol riadne vypočutý príslušník N. Ing. Š., ktorý vypovedal rovnako ako v prípravnom konaní.

V predmetnom prípade bolo porušené právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetnom súdnej ochrany...

Vzhľadom na obsahovo prázdne konštatovanie súdov o naplnení kvalifikačného znaku „vo väčšom rozsahu“ s citáciou zákonných ustanovení bez ohľadu na skutočný stav veci a obhajobu obvineného je nutné považovať napadnuté rozhodnutie za arbitrárne, nedôvodné a z ústavného hľadiska neudržateľné a porušujúce základného práva na spravodlivý súdny proces garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4 Tdo 12/2010 zo dňa 23. 11. 2010 porušil základné právo sťažovateľa na spravodlivý súdny proces garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o ústavnom súde zrušuje Ústavný súd SR uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Tdo 12/2010 zo dňa 23. 11. 2010.

Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona č. 38/1993 Z. z. o Ústavnom súde SR vracia Ústavný súd SR vec vedenú pod sp. zn. 4 Tdo 12/2010 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy konania k rukám advokáta Mgr. M. P., B. za dva úkony právnej pomoci á 123,50,-Euro spolu s režijným paušálom á 7,41,-Euro v celkovej výške 261,82,-Euro.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 12/2010 z 23. novembra 2010.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že označené uznesenie najvyššieho súdu bolo jeho právnomu zástupcovi doručené 1. februára 2011, z čoho vyvodil záver, že lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu zakotvená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde je zachovaná.

Sťažovateľ v sťažnosti neuviedol dátum, kedy bolo namietané rozhodnutie doručené jemu. Ústavný súd zistil, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 12/2010 z 23. novembra 2010 bolo sťažovateľovi doručené 17. decembra 2010.

Podľa § 179 ods. 1 Trestného poriadku uznesenie treba oznámiť osobe, ktorej sa priamo dotýka, ako aj osobe, ktorá naň dala svojím návrhom podnet; uznesenie súdu sa oznámi aj prokurátorovi. Oznámenie sa robí buď vyhlásením uznesenia v prítomnosti toho, komu treba uznesenie oznámiť, alebo doručením rovnopisu uznesenia.

Podľa § 179 ods. 5 Trestného poriadku uznesenie, ktorým sa rozhodlo o opravnom prostriedku, sa prokurátorovi, osobe, ktorej sa rozhodnutie priamo týka, a osobe, ktorá svojím návrhom dala na uznesenie podnet, vždy v rovnopise doručí.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

V rámci svojej judikatúry (napr. III. ÚS 90/03, III. ÚS 188/03, III. ÚS 81/06) ústavný súd vyslovil, že pri právoplatnom rozhodnutí podľa Trestného poriadku, ktoré sa sťažovateľovi v odpise doručuje a ktorým mali byť porušené jeho základné práva alebo slobody, je pre začiatok plynutia lehoty dvoch mesiacov podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodujúce doručenie odpisu tohto rozhodnutia sťažovateľovi, a nie jeho právnenému zástupcovi.

Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo 12/2010 z 23. novembra 2010 bolo sťažovateľovi v zmysle § 179 ods. 5 Trestného poriadku v odpise doručené preto, lebo ním bolo rozhodnuté o opravnom prostriedku (v danom prípade o dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku) a sťažovateľa sa priamo dotýkalo.

Od doručenia tohto uznesenia (od 17. decembra 2010) mal sťažovateľ k dispozícii lehotu dvoch mesiacov, ktorá bola postačujúca na uplatnenie účinnej ústavnej ochrany (vrátane porady s právnym zástupcom) a rešpektovala tiež princíp právnej istoty.

Sťažovateľ však nepodal sťažnosť v lehote dvoch mesiacov od okamihu, kedy mu bolo namietané uznesenie doručené, ale túto lehotu mylne počítal od doručenia tohto uznesenia jeho právnenému zástupcovi (1. februára 2011).

Vzhľadom na to, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je časovo obmedzený právny prostriedok ochrany ústavnosti, a s prihliadnutím na dátum doručenia namietaného

uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľovi (17. decembra 2010), ako aj so zreteľom na deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu (30. marca 2011) ústavný súd považoval za dostatočne preukázané podanie sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej dvojmesačnej lehoty (obdobne napr. III. ÚS 301/04, III. ÚS 315/05). Keďže zmeškanie lehoty na podanie sťažnosti nemožno odpustiť, ústavný súd sťažnosť odmietol ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. mája 2011